

Fővárosi Ítéltábla

mint másodfokú bíróság

1.Mf.31.114/2025/8.

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Dr. Túri Edit egyéni ügyvéd (cím3) által képviselt **Felperes1** (cím1) **felperesnek**, a Kátay és Mrovcza Ügyvédi Iroda (cím8; ügyintéző: dr. Kátay Tamás ügyvéd) által képviselt **Alperes1**. (Cím2.) **alperes** ellen munkaviszony iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 19.M.70.454/2024/19. számú ítélete ellen, az alperes 20. sorszámú fellebbezése folytán meghozta a

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 120.000 (százhuszezer) másodfokú perköltséget.

A perben felmerült 180.200 (száznyolcvanezer-kétszáz) forint fellebbezési illetéket az alperes viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított ítéleti tényállás

[1] A felperes 2015. február 10. napjától állt az alperessel határozatlan időtartamú munkaviszonyban. Az alperes a munkabért a tárgyhót követő hónap 10. napjáig fizette ki.

[2] Az alperes szabályzatban rögzítette a cafeteria fizetés rendjét. A Cafeteria Szabályzat 7. §-a alapján a munkavállaló a tárgyhó 10. napjáig köteles nyilatkozni a tárgyhóra vonatkozóan a részére megállapított keretösszeg felhasználásáról, az általa választott juttatási elemekről és azok mértékéről. A nyilatkozatot az irodavezetőnek kell átadni. A (3) bekezdés szerint amennyiben a nyilatkozat akár a csatolt dokumentumok kitöltése hiányos, a hiányzó adatok pótlásáig a juttatások folyósítására nem kerülhet sor.

[3] A 2023. december elején tartott állománygyűlésen az alperes arról tájékoztatta a munkavállalókat, hogy megrendelői fizetési késedelembe estek, ami érintheti a munkabérek kifizetését.

[4] név1 gazdasági és szervezetfejlesztési igazgató a 2023. december 7. napján kelt emailben az alábbi tájékoztatást küldte a munkavállalók részére:

[5] „Sziasztok! Tudom, hogy sokakat foglalkoztat, hogy mikor fogjátok megkapni a fizetést. Mint ahogy korábban említettem, sajnos a hiányzó teljesítések miatt nagyon méltatlan helyzetbe kerültünk. Tájékoztatunk benneteket, hogy több oldalról, több kapcsolatot megmozgatva kaptunk egy ígérvényt, hogy a mai napon, de legkésőbb holnap megérkezik a számlánkra a fedezet a bérekre, így az lenne a kérésem felétek, hogy tartsatok ki még egy kicsit. Minden tőlünk telhetőt megteszünk, számunkra az elsődleges szempont, hogy a béreket kifizessük nektek!”

[6] Az alperes 2023. december 8. napján átutalta a felperes részére a munkabére 50%-nak megfelelő összeget.

[7] név1 2023. december 8. napján, pénteken az alábbi emailt küldte a munkavállalóknak.

[8] „Sziasztok! Szeretnélek tájékoztatni titeket, hogy minden igyekezetünk és az ígéretek ellenére a mai napon nem történt meg az az utalás, ami a bérek fedezetét jelentette volna. Sajnos a bürokráciára már nem tudunk ekkora hatást gyakorolni. Bízom benne, hogy hétfőn a hiányzó részt is tudom pótolni. Elnézéseketek kérjük, tisztában vagyunk vele, hogy ez karácsony előtt még nyomasztóbb, de mindent megteszünk a helyzet rendezése érdekében”

[9] Az alperes a levelében jelzett hétfői napon, 2023. december 11. napján a fennmaradó munkabért nem utalta, s további tájékoztatást sem a munkavállalók részére.

[10] A felperes 2023. december 13. napján azonnali hatállyal megszüntette a munkaviszonyát azzal az indokkal, hogy a felmondás napjáig nem kapta meg a 2023. novemberi munkabérének csak egy töredékét, további a novemberi és decemberi cafeteria sem került átutalásra részére.

[11] Az alperes 2023. december 14. napján átutalta a felperes részére a fennmaradó munkabérének összegét.

Kereset

[12] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest, hogy a munka törvénykönyvéről szóló 2012.évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 78. § -ban foglaltak alapján fizessen meg számára

- végkielégítés címén 1.200.000 forintot;
- felmentési időre járó távolléti díj címén 1.000.000 forintot;
- cafeteria juttatás címén 52.250 forintot, valamint ezen összegek után
- 2023. december 13. napjától késedelmi kamatot, valamint
- perköltséget.

Ellenkérelem

[13] Az alperes a kereset elutasítását kérte. Az azonnali hatályú felmondáshoz kapcsolódó jogkövetkezmények körében arra hivatkozott, hogy az állami megrendelők fizetési késedelme, volumene köztudomású, a 2023. december elején tartott állománygyűlésen ismertette a munkavállalókkal e körülményeket a nehézségekről, majd a két részletben várható kifizetésekről. Utalt arra is, hogy korábban nem volt rá példa, hogy a munkabérfizetéssel késedelembe esett, ami a perbeli esetben is a munkabér 50%-át érintette. Mindezek alapján álláspontja szerint a kötelezettségszegésben nem terheli súlyos gondatlanság, s az nem is volt jelentős mértékű.

[14] A cafeteria igényt nem vitatta, azzal, hogy mivel a felperes nem tett eleget a Cafeteria Szabályzat 7. §-ban foglaltaknak, nem tett nyilatkozatot az általa választott juttatási elemekről és azok mértékéről, annak folyósításra nem kerülhetett sor, ezért a polgári törvénykönyvről szóló 2013.évi V. törvény (a továbbiakban:Ptk.) 6:48 §-ra történő hivatkozás alaptalan.

Az elsőfokú bíróság határozata

[15] Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperes részére végkielégítés címén 1.200.000 forintot, felmentési időre járó távolléti díj címén 1.000.000

forintot, cafetéria címén 52.500 forintot, valamint ezen összegek után kamatot, perköltség címén 400.000 forintot.

[16] Az elsőfokú bíróság tényként fogadta el, hogy a bér kifizetését az alperes a tárgyhót követő 10. napjáig vállalta.

[17] Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az alperes által hivatkozott likviditási problémák nem szolgálhatnak kimentésül a munkabér fizetési kötelezettség alól. A munkáltató bérfizetésének elmulasztására/késedelmére alapított munkavállalói azonnali hatályú felmondásra vonatkozó mérlegelési elveket a Legfelsőbb Bíróság/a Kúria több esetben részleteiben dolgozta ki, értékelte, amelynek alapján az erre az indokra alapozott munkavállalói azonnali hatályú felmondások értékelése kapcsán egységes, következetes joggyakorlat alakult ki. (Kúria Mfv. 20.679/2011/6., Kúria Mfv. 10.702/2013/1., Kúria Mfv. 10.105/2016/1., BH2020.215.)

[18] A fenti jogesetek kapcsán kimunkált elvek szerint a munkabér megfizetésének kötelezettsége a munkáltató alapvető, fő kötelezettsége, melynek megsértése lényeges kötelezettségszegés. Hangsúlyosan értékelendő, hogy a munkabér a munkavállaló elvégzett munkájáért járó olyan díjazás, melynek elsődleges célja a munkavállaló megélhetésének biztosítása. A gyakorlat erre tekintettel következetes abban, hogy e lényeges kötelezettség megsértésének minősül nem csak a munkabér kifizetésének elmulasztása, de hasonlóképp az azzal történő késedelembe esés is. Több döntésben hangsúlyozta a Kúria továbbá, hogy a munkabér kifizetésének akár egy napos késedelmé is megalapozhatja a munkavállaló azonnali hatályú felmondását, s akár abban az esetben is jelentős mértékű a kötelezettségszegés, amennyiben mindössze a munkabér egy része kifizetésével esik késedelembe a munkáltató. Az sem enyhíti a kötelezettségszegés súlyát, ha a munkáltató a korábbi időszakban rendszeresen, határidőben teljesítette a bérfizetést, az azonnali hatályú felmondást megalapozza az is, ha mindössze egy alkalommal történik a késedelem. Hasonlóképpen következetes a joggyakorlat abban, hogy a munkáltatót nem menti a likviditási nehézsége, s az sem enyhíti a kötelezettségszegés súlyát, amennyiben a munkáltató tájékoztatja a munkavállalókat a várható késdelemről.

[19] Ezen kialakult elvek mentén a bíróság azt állapította meg, hogy az alperes által hivatkozott likviditási problémák nem szolgálhatnak kimentésül a munkabér fizetési kötelezettség alól. Kiemelte a bíróság, hogy a bérfizetés késedelmé esetén a súlyos gondatlanságot/szándékosságot nem a késedelem okára vonatkozóan (likviditási nehézségek) kell a bíróságnak vizsgálnia, hanem a munkáltató azon cselekményére, hogy a munkavállalóknak nem időben fizette meg a munkabére egy részét. E tekintetben az alperes eshetőlegesen szándékkal járt el, mivel ugyan nem kívánta a hátrány, nevezetesen annak bekövetkeztét, hogy a munkavállalók ne kapják meg a munkabérüket, ugyanakkor belenyugodott abba. Nyilvánvalóan az alperes abban nem bízhatott, hogy a hátrány elmarad, hiszen teljes mértékben tudatában volt annak, hogy a munkabért nem fogja kifizetni. Az alperest az sem menti, hogy a munkavállalókat tájékoztatta. Ez a munkáltatótól alapvetően elvárható egy ilyen helyzetben. Ugyanakkor kiemelte az elsőfokú bíróság a tájékoztatás tekintetében, hogy az alperes a 2023. december 8-i emailben – habár ígéretet nem tett – azt rögzítette, hogy abban bízik, hogy a fennmaradó rész utalására a hétfői napon sor fog kerülni. Az alperes ugyanakkor a munkabér fennmaradó részét nem utalta a hétfői napon, továbbá a

munkavállalóknak újabb tájékoztatást sem adott, így a munkabér fennmaradó része tekintetében bizonytalan helyzetet teremtett.

[20] Megjegyezte a bíróság, hogy a munkabér fennmaradó része késedelmének súlyát az alperes is érzékelte, amikor a 2023. december 8-i emailben azt rögzítette, hogy tisztában van azzal, hogy ez karácsony előtt „még nyomasztóbb”, ennek ellenére hétfőn nem tájékoztatta arról a munkavállalókat, hogy az előzetes várakozásaival ellentétben mikorra számíthatnak a munkabér fennmaradó részére.

[21] Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint, a munkabér kifizetése tekintetében nem alkalmazható az alperes által hivatkozott Mt. 25. § (5) bekezdése, a munkabér kifizetése vonatkozásában a bíróságnak az Mt. 157. § (1) bekezdés, valamint az Mt. 158. § (2) bekezdés alkalmazásával kellett eljárnia. Ennek alapján az alperes 2023. december 11. napján történő utalással is késedelembe esett volna.

[22] Annak, hogy az azonnali hatályú felmondást követően az alperes mikor utalta át a munkabért, az ügy eldöntése szempontjából nem volt jelentősége.

[23] Az alperes továbbá jogsértően nem fizette meg a felperes részére a cafeteria juttatását sem. A tanúk a felperesi állítással egyezően nyilatkoztak arra, hogy a Szép kártya „egy zsebessé” válása óta az alperes, mint sükségtelent, nem kívánta meg a Cafeteria Szabályzat 7. §-ban foglalt nyilatkozat megtételét. Erre tekintettel 2023. november hónapra a kialakult rend szerint a hónap végén cafeteria fizetésére volt köteles.

[24] Az nem volt bizonyított a perben, hogy az alperes a cafeteria utalását a hónap 12. napjáig vállalta, azt azonban a tanúk egybehangzóan adták elő, hogy annak gyakorlata az volt, hogy a tárgyhónap végére az alperes teljesítette a kifizetést.

[25] A fentiek alapján ugyanakkor önmagában a munkabér késedelmes kifizetése megalapozta a felperes azonnali hatályú felmondását, ezért az alperes az Mt. 78. § (3) bekezdése alapján köteles a végkielégítés, valamint a felmentési időre járó távolléti díj megfizetésére.

[26] Az alperes az összecszerűséget nem vitatta, így az elsőfokú bíróság a felperes által előterjesztett összecszerűségben marasztalta az alperest.

[27] A cafeteria igényt az alperes a keresetben előterjesztett összecszerűségben nem vitatta, a fent részletezett indokok szerint az alperes ugyanakkor azzal késedelembe esett. A bizonyítás anyaga alapján megállapítható volt, hogy az alperes nem tette a folyósítás feltételévé a nyilatkozat megtételét.

[28] Erre tekintettel a bíróság kötelezte az alperest az általa sem vitatott összecszerűségben a cafeteria megfizetésére azzal, hogy a késedelembe esés miatt késedelmi kamat fizetésére köteles.

[29] A kamatfizetés kezdő időpontját a bíróság a felperesi kérelem alapján állapította meg a polgári perrendtartásról szóló 2016.évi CXXX. törvény (Pp.) 342. § (1) bekezdés figyelembevételével az Mt. 80. § (2) bekezdés alkalmazásával.

Fellebbezés

[30] Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte, továbbá a felperes perköltség megfizetésére kötelezését.

[31] Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet eljárási és anyagi jogi szempontból is jogsértő, tény- és iratellenes megállapításokból jutott téves következtetésekre.

[32] Hivatkozott az Mt. 78.§ (1) bekezdés a) pontjára, miszerint a munkáltató vagy a munkavállaló a munkaviszonyt azonnali hatályú felmondással megszüntetheti, ha a másik fél a munkaviszonyból származó lényeges kötelezettségét szándékosan vagy súlyos gondatlansággal jelentős mértékben megszegi. Előadta, hogy az alperes által sem vitatott, hogy a munkáltató lényeges kötelezettsége a munkabér megfizetése. Ugyanakkor az elsőfokú eljárás során kétséget kizáró, az ítéletben is rögzített módon megállapításra kerültek azok a tények, amelyek alapján az alperes szándékossága, illetve súlyos gondatlansága a felperes munkabére 50 %-ának 3 napos késedelemmel történő kifizetése vonatkozásában fel sem merülhet. Előadta, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében e vonatkozásban szándékosságot nem is tulajdonított az alperesnek, a súlyos gondatlanságot pedig tény-, és iratellenes módon állapította meg, így a kereset elbírálása során hibás következtetésre jutott.

[33] Hivatkozott Magyarország Alaptörvénye 28. cikkére, miszerint a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józanésznek és a közjónak megfelelő erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.

[34] Amint az elsőfokú bíróság rögzítette, az alperes a fizetési nehézségek esetleges következményeibe egyáltalán nem nyugodott bele, több oldalról, több kapcsolatot mozgatva, mindent megtett a bérek kifizetése érdekében. A munkavállalókat tájékoztatta arról, hogy számára az elsődleges szempont, hogy a béreket kifizesse, továbbá, hogy mindent megtesz a helyzet rendezése érdekében. Az elsőfokú bíróság álláspontjával szemben tehát az alperes intézkedéseket tett, hogy a munkabéreket kifizesse, ami a munkaszerződésben rögzített határidő elteltét követő 3. napon eredményre is vezetett.

[35] A fentiek alapján a munkaviszonyból származó kötelezettségét sem szándékosan, sem súlyos gondatlansággal nem szegte meg jelentős mértékben az alperes.

[36] Az alperes álláspontja szerint jogszerű azonnali hatályú munkavállaló felmondás hiányában az Mt. 78. § (3) bekezdése nem alkalmazandó, így a felperes nem jogosult sem távolléti díjra, sem végkielégítésre.

Fellebbezési ellenkérelem

[37] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltség megfizetésére kötelezését kérte.

[38] Előadta, hogy az elsőfokú bíróság széleskörű bizonyítást folytatott le, ítéletében valamennyi bizonyítékot, nyilatkozatot számba vett és azokat a Pp. 279.§ (1) bekezdése és 346. § (5) bekezdése alapján, megfelelően, egyenként és összességében mérlegelte. Megjegyezte, hogy a munkáltatói tájékoztatás szerint határidőt, 2023. december 11. – amit közölt a munkavállalókkal – sem tartotta az alperes, a felmondás közlését követően utalt a munkáltató. Az alperes a kommunikáció teljességére transzparens információkra hivatkozott, ugyanakkor tény az, hogy a munkáltató ezen tájékoztatása valótlan volt, tudta vagy tudnia kellett, hogy 2023. december 11-én sem fogja a hiányzó munkabérét megfizetni, ennek ellenére alaptalanul, ezzel biztatta a munkavállalókat. Az pedig, hogy 2023. december 14-én került végül kiutalásra a munkabér, a felmondás szempontjából indifferens, ugyanis annak oka lehetett éppen a felperesi felmondás ténye által kiváltott munkavállalói felmondás hatásának elhárítása.

A másodfokú bíróság döntése és jogi indokai

[39] Az alperes fellebbezése nem alapos.

[40] A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást lefolytatta, a tényállást teljeskörűen feltárta, a döntését a peradatok okszerű mérlegelésével hozta meg, mellyel a másodfokú bíróság is egyetértett, ezért az elsőfokú ítéletet a Pp. 383.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta. A másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet a Pp. 386.§ (4) bekezdése alapján, helyes indokainál fogva hagyta helyben.

[41] A Pp. 370.§ (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét – a (2) – (4) bekezdésben foglalt eltéréssel – az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolja. Ilyen korlátnak minősülnek a 371.§ (1) bekezdés a) – d) pontjában megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak.

[42] A másodfokú bíróság a fellebbezés kapcsán az alábbiakra mutat rá.

[43] Az Mt. 78.§ (1) bekezdése szerint a munkáltató vagy a munkavállaló a munkaviszonyt azonnali hatályú felmondással megszüntetheti, ha a másik fél

a) a munkaviszonyból származó lényeges kötelezettségét szándékosan vagy súlyos gondatlansággal jelentős mértékben megszegi, vagy

b) egyébként olyan magatartást tanúst, amely a munkaviszony fenntartását lehetetlenné teszi.

[44] Az elsőfokú bíróság helytállóan hivatkozott az irányadó bírói gyakorlatra, mely szerint a munkabér kifizetésének akár egynapos késedelmé is megalapozhatja a munkavállaló azonnali hatályú felmondását és abban az esetben is jelentős mértékű kötelezettségszegés, amennyiben mindössze a munkabér egy része kifizetésével esik késedelembe a munkáltató. Hasonlóképpen következetes a joggyakorlat abban, hogy a munkáltatót nem menti a likviditás nehézsége, az sem enyhíti a kötelezettségszegés súlyát, amennyiben a munkáltató tájékoztatja a munkavállalókat a várható késedelemről.

[45] Az alperes fellebbezése megalapozatlan volt, miszerint vizsgálnia kellett volna a bíróságnak a munkáltatói késedelmének a körülményeit, figyelembe véve a szándékosság, illetve a súlyos gondatlanság hiányát.

[46] Az Mt. 155.§ (1) bekezdése szerint a munkavállaló részére járó munkabér – eltérő megállapodás hiányában – utólag, legalább havonta egy alkalommal kell elszámolni.

[47] Az Mt. 42.§ (2) bekezdése szerint munkaszerződés alapján a munkáltató köteles a munkavállalónak munkabért fizetni. A Kúria BH2020.215. számú döntésében is rögzítette, hogy a munkabér megfizetése a munkáltató alapvető kötelezettsége.

[48] A fentiek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet helyes indokainál fogva hagyta helyben.

Záró rész

[49] A bíróság a fellebbezési eljárásban pervesztes alperest a Pp. 83.§-a alapján kötelezte másodfokú perköltség viselésére, amelynek összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII.9.) IM rendelet 2.§-a alapján határozott meg.

[50] Az alperes az illetékekről szóló 1990.évi XCIII. törvény (Itv.) 46.§-a alapján köteles fellebbezési illetéket fizetni, de azt már a fellebbezésében leróta, ezért a másodfokú bíróság megállapította, hogy az alperes köteles 180.200 forint fellebbezési illeték viselésére.

[51] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Pp. 365. §-a zárja ki.

Budapest, 2025. október 21.

dr. Vajas Sándor s.k.

a tanács elnöke

dr. Kovács Edit s.k.

előadó bíró

dr. Kulisity Mária s.k.

bíró